

Fialový restart...

Autor: Jan Procházka

Latinskoamerický scénář

„**Do deseti let křižovatkou Evropy**“ hlásá aktuální propaganda na ulicích s ksichem českého guvernéra. Česká republika má však mnohem spíše nakročeno k tomu stát se periferií, disneylandem, skladištěm, skládkou a montovnou pro korporace jádrových oblastí světa. Ani v jednom případě se s původním obyvatelstvem nepočítá, domorodci jsou něčím, co je nadnárodním korporacím a lokálním guvernéřům, kteří jim mají umetat cesty a zvyšovat zisky, prostě na obtíž. Nemyslím si, že by ve střední Evropě v dohledné budoucnosti mohla vzniknout nějaká „rasová válka“, která hrozí vypuknout ve Francii, spíše se přikláním k názoru, že latinskoamerický scénář je nejrealističtějším výhledem.

V amerických banánových republikách typu ČR se budou střídat guvernéři, často z vojenských kruhů, nepříliš inteligentní, ale loajální a úplatní, panáci fungující jako yes-mani amerických velvyslanců. **Petr Pavel je v zásadě stejnou figurou jako Fulgencio Batista**. Vedle toho se zde pomalu ale pravidelně začínají objevovat úkazy dosud příznačné jen pro rozvojové země, které předchozí dvě generace neznaly.

Nedostatek léků, především antibiotik, nedostatek lékařů, kritický nedostatek pediatrů, důsledkem kterého se sníží průměrná naděje na dožití a zvýší dětská úmrtnost. Spíše než „křižovatkou Evropy“ bude obdobný fialoidní ksicht za deset let volat po zřízení pobočky *Lékařů bez hranic*.

Řízená migrace způsobí, že populace bude latinskoamericky tmavnout, průměrný Evropan bude za pár generací jako brazilský *pardo*, hnědouch převlečený za Západáka. Působit bude při tom stejně komicky jako černoši, kteří v amerických seriálech hrají vikingsy a středověké

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

aristokraty, nebo jako haitský císař **Jean-Jacques Dessalines** navlečený do francouzské uniformy.

Žít se bude stejně jako v jiných rozvojovkách z turistického ruchu, který bude tvořit 15-20 % HDP. Vrátime se o sto let nazpět, budeme opět národem podruhů, chalupníků, kočích (pro firmy typu Bolt) a sluhů obsluhujících bohaté západoevropské a asijské turisty v restauracích a pivnicích. Budou na nás během svých tahů po Praze s koloniální samozřejmostí pořávat, ochcávat staré zašlé pomníky a občas někoho zfuckují.

Deindustrializace a *Green Deal* souběžně s reformou školství povedou k tomu, že úroveň řemesel a znalosti technických a přírodních věd dosáhnou dna (společenským vědám se to již povedlo). Jistě, že široká populace bude stále schopna produkovat inteligentní a bystré lidi, ale tito budou nuceni odejít do jádrových oblastí (Londýn, Boston, Palo Alto...), aby našli uplatnění – u nás žádný průmysl ani vědotechnika nebude. Ti lepší budou moci maximálně naskočit do středního managementu korporátů typu „United Fruit Company“, tisknout účetní výkazy nebo koordinovat zaučování Indonésanů v montážních linkách západních a japonských automobilek.

Česká republika se bude dále vylidňovat, původní obyvatelé budou mizet, budou **nahrazováni imigranty**, ti lepší budou odcházet sami. Situace bude už dnes mnohem horší než roku 1968. Víím, že odtud uteklo do Západního Německa 200.000 lidí, ale vííme, o kolik kvalitních lidí jsme přišli jen po roce 1989? Dle mého odhadu to může být klidně několikánásobek.

Postupně zanikne i znalost češtiny jako hlavního komunikačního jazyka. Generace narozená po r. 1998 sice nebude schopna postavit ani kilometr dálnice, ani sestavit elektrický rozvaděč, tím méně třeba postavit automobilku či elektrárnu, zato bude mít perfektní znalosti PowerPointu a angličtiny. Čeština se stane čímsi archaicky roztomilým, jako irština v Irsku, možná se ještě bude maturovat z Jiráska nebo ruchovců a lumírovců, ale ani učitelé už nebudou schopni odpovídat na oprávněné námitky „proč se to musíme učit“.

Do toho se po vzoru Afriky a Latinské Ameriky maximálním způsobem rozevřou příjmové a sociální nůžky a příslušnost ke společenské kastě bude poznat třeba podle zubů. Na rozdíl od kreolských latifundistů, kteří indiány zbavili půdy násilím, se národní majetek rozděl ve velkém výprodeji po roce 1989 prakticky zadarmo. Jistě bude existovat i vrstva bohatých „nových Čechů“ (po vzoru „nových Rusů“ kasty vzniklé v Rusku po r. 1991), kteří se budou mít „tak dobře, jako jsme se nikdy neměli“. Společnost se přesně po vzoru Latinské Ameriky zpolarizuje a politika se rozpadne na proamerický tábor se svými „azováky“ a „contras“, kteří budou v konečném účtování bojovat za americké zájmy, aniž by jakkoliv reálně prospěli své zemi, a kteří budou intenzivně pronásledovat politickou opozici („komouše“), a na protiamerický tábor, který vzhledem ke svým způsobem nešťastné a periferní poloze uprostřed Evropy stejně nejspíš mnoho nedokáže.

Jak geniálně vystihl **Jan Keller**:

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

„Tržní systém funguje vždycky na protikladu centra a periferie. Pokud by na celém světě byly podmínky pro podnikání všude stejné, pokud by byla stejná cena pracovní síly, stejná míra sociálního zajištění, stejné daně, tak se vůbec nikomu nevyplatí investovat někde jinde, investovat v cizině.“

Zdá se, že **socialismus** – ať už marxistický, **pruský** nebo nacionální – **je vlastně nutnou sebeobranou periferie proti politice jádra** a režim před rokem 1989, ať už měl jakékoliv chyby a ať už se to argumentovalo jakkoliv, tak úspěšně i neúspěšně, vědomě i nevědomě bránil úpadku Československa na úroveň periferie. Odlivu obyvatelstva zabránil železnou oponou, vylidňování venkova bránil umístěnkami, vybuďoval dopravní a energetickou infrastrukturu, od 70. let aspoň sypal lidem do žlabu a usiloval o zvýšení porodnosti. Ctil aspoň navenek pojmy jako „rodina“ nebo „národ“, a navzdory pitomé marxisticko-leninské ideologii odvozoval svou legitimitu od „lidu“, na rozdíl od současného bytování na periférii Západu, který se národ snaží maximálním způsobem vytěžit (patenty, mozky, mangan, lithium) a souběžně s tím zničit. Stejně jako Španělům v Americe je tady Západákům dopravní infrastruktura dobrá akorát k tomu, aby se bohatství mohlo rychle vyvézt do Hamburku (potřebují prakticky pouze dálnici D5), škola je akorát k tomu, aby mládež nepáchala kriminalitu v době, kdy rodiče pracují, a dostupné léky a zdravotnictví jsou zbytečným přežitkem minulého režimu, stav, na který si, jak upozornil ministr zdravotnictví, budeme muset zvyknout. [1]

Poznámka:

[1] Duginův střet Eurasie s Atlantikou, „nového Říma“ s „novými Féničany“ je vlastně podobná představa vyslovená v esoterickém žánru. Současnou alianci Ruska a Číny lze docela úspěšně interpretovat jako **vzpouru periferie** proti nepříznivé geografii. Vzpouru zemí bez přístupu k oceánu zaškrncených americkou anakondou. Německý plynovod Nord Stream byl v očích Američanů prostě „nový pakt Ribbentrop-Molotov“, kterým Němci a Rusové rafinovaně obešli všechny americké osiny zapíchnuté r. 1918 do evropského zadku. Čtenář si při pohledu na politickou mapu světa jistě všimne, že stejná geopolitická klec, ve které vězí Rusko – velká země bez přístupu k nemrznoucímu oceánu, spadla i na Čínu, jejíž odbyt přes Indický oceán je v zásadě závislý na 3 km úzké a 24 m hluboké **Malacké úžině**, jakož i čínský odbyt přes Tichý oceán je závislý na mořích okolo Tchaj-wanu, které mohou noví Féničané, kdykoliv zablokovat. K přístupu k Indickému oceánu přes Pákistán a Bangladéš překáží Číně Kašmír a **Siligurský koridor**. Je to náhoda, že k Rusku se přimykají přesně ty africké státy, které byly v minulosti bohaté (Timbuktu leží v Mali!), zatímco dnes samy vážnou v geopolitických kleštích? Wagnerovci působí snad ve všech zemích Sahelu, které nemají přístup k moři: Niger, Mali, Středoafriická republika, Burkina Faso, všechny jmenované jsou „Běloruska Afriky“; oproti tomu Nigérie a Ghana jako jádrové oblasti na rozhraní pevniny a oceánu jsou v anglosféře a z hlediska geopolitiky jednoznačně na straně uctívačů anakondy.